

Patrick J. Buchanan: Čeká nás střet Ruska a NATO o Ukrajinu?

- CZ24 News | 12. března 2022

Nejistotu vnáší do odpovědi skutečnost, že v množství členů NATO není síla, nýbrž bezvládnost, která svazuje USA ruce. Tak lze lapidárně shrnout ústřední myšlenku komentáře Patricka Buchanana, emeritního politika Republikánské strany. Pat byl asistentem a poradcem tří prezidentů – Nixona, Forda a Reagana. Napsal řadu knih a je jedním z nejznámějších amerických politologů. V jeho názorech se odráží myšlení většiny Američanů. Jestli někomu nepůjdou pod fousy, může je ostrážat a strniště po nich oholit. NATO je had, který mění kůži.

Když v roce 1956 povstali maďarští rebelové, aby svrhli komunistický režim nastolený Josefem Stalinem, prezident Dwight Eisenhower odmítl vyslat americké síly na pomoc Maďarům. Ike by neztáhl Ameriku do války s Ruskem o malou zemi ve střední Evropě.

Zatímco Maďaři byli hrdinští a inspirativní, Maďarsko nebylo ani členem NATO, ani životně důležitým objektem USA. Navíc to bylo na sovětské straně jaltské linie rozdělující Evropu, kterou odsouhlasili Franklin D. Roosevelt, Joseph Stalin a Winston Churchill na Jaltě v roce 1945.

I nejmenší finanční příspěvek velice pomáhá! Děkujeme!

CHCI PŘÍSPĚT

Z podobných důvodů prezident Joe Biden odmítl poslat americké vojáky, lodě nebo letadla k útoku na ruské síly napadající Ukrajinu. Přestože je Ukrajina čtyřicet čtyřmilionový národ a je téměř tak velká jako Texas, není ani zásadním zájmem USA, ani členem NATO.

Pokud by však ruský prezident Vladimir Putin napadl Estonsko, jehož populace tvoří 3 % ukrajinského obyvatelstva, Amerika by byla povinná jít do války s Ruskem.

Dává tento nepoměr strategický smysl? Neměla by mít Amerika stejnou svobodu jednání při rozhodování, zda bojovat za Estonsko, jako má při rozhodování, zda bojovat za Ukrajinu? Ukrajina je přeci daleko větší a lidnatější a strategicky významná.

V roce 1948 prezident Harry Truman odmítl použít sílu k prolomení Stalinovy berlínské blokády. V roce 1956 Eisenhower odmítl zasáhnout, aby zachránil Maďarsko. V roce 1961 prezident John F. Kennedy odmítl použít sílu k zastavení stavby Berlínské zdi. V roce 1968 prezident Lyndon Johnson odmítl zasáhnout, když SSSR napadl Československo, aby rozdrtil prodemokratické „Pražské jaro“.

Přesto dnes američtí vůdci nemají stejnou svobodu zůstat stranou jako Truman, Eisenhower, Kennedy a Johnson. My můžeme být povinni jednat. Proč?

Protože od konce studené války jsme rozšířili členství v NATO a nyní je v Evropě 28 států, které

musíme bránit, když budou napadeny.

Pět z nich, hraničících s Ruskem nebo Ukrajinou – Rumunsko, Slovensko, Polsko, Lotyšsko a Estonsko – v současné době poskytuje Ukrajině rakety Stinger nebo Javelin, aby ničily ruské tanky, sestřelovaly ruská letadla a zabíjely ruské vojáky.

Kdyby se Putin rozhodl potrestat některou z těchto zemí za přesuny zbraní, které zabíjejí ruské vojáky, USA by byly povinny bojovat proti Rusku podle článku 5 NATO.

Proč jsme si takto dobrovolně svázali ruce?

Během čtyřiceti let studené války zůstala Amerika v bezpečí, zatímco východní Německo, Polsko, Československo, Maďarsko, Bulharsko, Rumunsko, Litva, Lotyšsko a Estonsko byly pod kontrolou Moskvy.

Všechny tyto národy jsou dnes po vítězství Západu ve studené válce svobodné. Ale proč mají válečné záruky od Spojených států, když žádná z nich, jak ukázala historická zkušenost, nepředstavuje pro USA existenciální zájem?

Proč jsme po skončení studené války v roce 1991 souhlasili bojovat o ně s Ruskem, třeba i jadernými zbraněmi, když čtyřicet let studené války ukázalo, že nejsou pro naši bezpečnost nepostradatelné?

Tím, že odmítáme vojensky zasáhnout na Ukrajině, nebo zpomalit či zastavit ruskou invazi, dáváme světu na vědomí, že nezávislost Ukrajiny není pro Spojené státy zásadní. I když je to žádoucí cíl, nestojí za to, abychom začali válku s Ruskem.

Nezávislost Ukrajiny navíc nestojí ani za riziko použití amerických letadel k vytvoření bezletové zóny pro ruská letadla na nebi nad Ukrajinou.

Kdybychom dali Putinovi ujištění, že NATO je pro Kyjev uzavřeno, mohli jsme zabránit tomu, co se stalo, protože to je první a nejnaléhavější z jeho požadavků.

Pomineme-li hrdinskou rétoriku, kterou slýcháme od našich politických a mediálních vůdců, skutečný vzkaz vysílaný Ukrajině našimi vlastními a akcemi a nečinností NATO je tento:

Pošleme vám zbraně, ale ne naše jednotky, a nebudeme bojovat ve vaší válce za vás nebo po vašem boku, pokud a dokud nerozhodneme, že je to v našem životním zájmu, abychom tak učinili.

Naštěstí jsme nevzali Ukrajinu do NATO ani nedali Kyjevu válečnou záruku, která by nás zavazovala riskovat vše pro národ, který pro nás není životně důležitý. Ti, kteří zabránili USA uskutečnit životní cíl bývalého prezidenta George W. Bushe přivést Ukrajinu a Gruzii do NATO, nás možná zachránili před válkou s Ruskem, ve které by obě strany mohly strašlivě trpět.

Rozhodnutí, zda půjdeme do války za národ, který byl dříve součástí sovětského bloku, by mělo příslušet Američanům té doby, a nikoli být věcí nařízenou, nadiktovanou naším podpisem na sedmdesát tři let staré smlouvě.

ZDROJ: buchanan.org/blog/is-a-russia-nato-clash-over-ukraine-ahead-159149

Překlad: zvedavec.org